

Souboj čarodějů

Lauren
Magazinerová

FRAGMENT

Souboj čarodějů

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Lauren Magazinerová
Souboj čarodějů
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Souboj čarodějů

Lauren Magazinerová

FRAGMENT

Lauren Magazinerová

Souboj čarodějů

Poprvé vydalo v roce 2018 nakladatelství Dial Books for Young Readers,
Penguin Young Readers Group, an imprint of Penguin Random House,
LLC 375 Hudson Street, New York, NY 10014

ISBN 9780735227781

Copyright © 2018 by Lauren Magaziner

All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form.
This edition is published by arrangement with Dial Books for Young Readers, an imprint
of Penguin Young Readers Group, a division of Penguin Random House LLC.

Z anglického originálu *The Wizardmatch* přeložil Vojtěch Ettler.

Jazyková korektura Kateřina Matoušková

Odpovědná redaktorka Helena Klečková

Vydalo nakladatelství Fragment ve společnosti Albatros Media a. s.

se sídlem Na Pankráci 30, Praha 4

Číslo publikace 34 384, 1. vydání, 2018

Obálku vytvořilo Grafické a DTP studio Albatros Media, Kamila Flonerová

Sazbu zhotovilo Grafické a DTP studio Albatros Media, Július Muránsky

České vydání © Albatros Media a.s., 2018

Translation © Vojtěch Ettler, 2018

Cover photos and illustrations © Martin Capek; Rocksweeper; pixelparticle; FeudMoth;

vvoe; Passakorn sakulphan; Dja65; Liliya Kulianionak; Marina Zezelina; Goran Vrhovac; ajt;

Lamzinznikola; Paper Wings; Petrafler; herryfaizal; Jenov Jenovalen / Shutterstock.com

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této publikace nesmí
být rozšiřována bez písemného souhlasu majitelů práv.

Cena uvedená výrobcem představuje nezávaznou doporučenou spotřebitelskou cenu.

www.fragment.cz

www.albatrosmedia.cz

ISBN e-knihy 978-80-253-4008-0 (1. zveřejnění, 2018)

ISBN tištěné verze 978-80-253-3909-1 (1. zveřejnění, 2018)

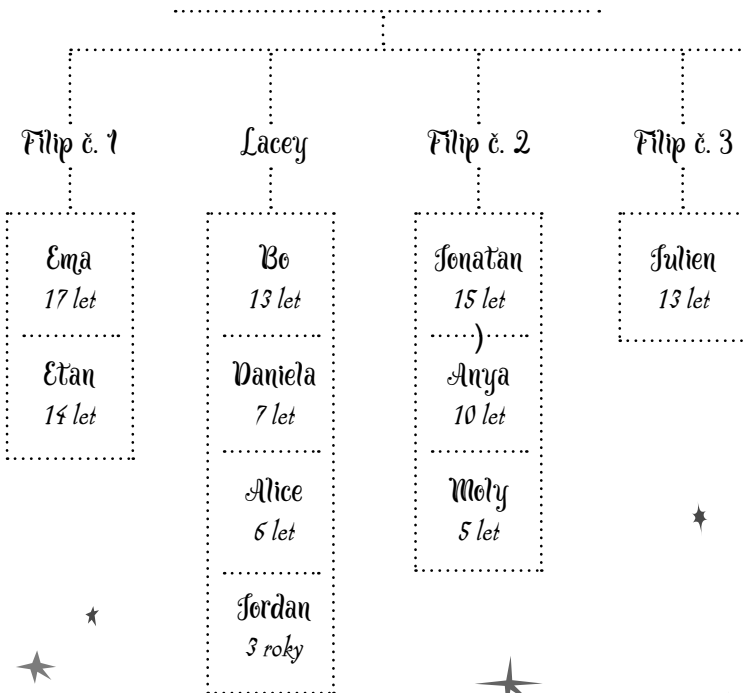
FRAGMENT

*Michaelovi, mému bratru, nejlepšímu příteli a inspiraci.
Naše hluboké přátelství a hravá rivalita jsou poutem,
kterého si v životě vážím nejvíc. Tahle knížka je navždy tvoje.*

*A Stacey, mé editorce, opoře a vizionářce.
Každá knížka, kterou jsme spolu udělaly, je kouzelná.
Děkuji ti za všechna dobrodružství.*

Rodokmen Pompolumpů

Tri pompézni generace!
Mortimer de Pompolump

Tracy

Elington
11 let

Raina
4 roky

Stacey

Lery
12 let

Michael
10 let

Macy

Viktorie
6 měsíců

Bratříček/
sestřička
na cestě!

Bob

Pery
7 let

Ne-moc domyšlené rozhodnutí

Mortimer de Pompolump – nejstarší, nejmocnější a nejuznávanější čaroděj z celé rodiny – měl rýmu.

Heknul, převálil se na posteli a s praskáním v zádech a vrzáním ve svalech se natáhl pro svou hůl opřenou o noční stolek. Stačilo mu kouzelnou holí jednou ťuknout do podlahy a vyčaroval by celý kontejner kapesníků. A přesně to teď jeho nos potřeboval.

Ještě kousek, ještě kousek...

Napnul ruku a obtočil prsty kolem hole zrovna ve chvíli, kdy mu v nose nebezpečně zaškubalo. Na čarování kapesníků už bylo pozdě – ty už použít nestihne. Bouchl holí do podlahy těsně předtím, než...

„He – he – hepčí!!!“ kýchl Mortimer. Místo nudlí mu ale z nosních dírek vyletěl čokoládový pudink. Přeplachtil pokojem a rozpleskl se všude po podlaze.

Na točitých schodech do jeho ložnice zadusaly kroky. O okamžik později se rozletěly dveře a do pokoje vtrhla kouzelníková pomocnice Estela. Zamávala ve vzduchu kusem pergamenu. „Mortimere de Pompolumpe, co má propánakrále tahle tvoje směšná zpráva znamenat –“

„BACHA!“ vykřikl Mortimer varování. Jenže už bylo pozdě: Estela šlápla do louže pudinkových nudlí, nohy jí podjely a dopadla přímo na záda.

Mortimer se při pohledu na svou pomocnici ležící v tom sajrajtu otrásl. Hmota se jí lepila na kudrnaté vlasy, tvrdla na hnědé kůži a s největší pravděpodobností jí vzadu zašpinila její fialový kalhotový kostýmek.

„Vždycky jsem si přála šušňovou koupel, díky,“ utrousila Estela suše.

„Buď ráda, že jsem tomu stihl přičarovat čokoládovou příchutí!“

Estela se na něj při ždímání svých loken zamračila. „Jo, to jsem šťastím bez sebe.“

Mortimer se otočil a podíval se z okna. Venku byl upršený, bouřkový den plný práskání blesků a rachocení hromů. Odráželo to rozbouřené hřmění hluboko v jeho nitru, což samozřejmě nebyla náhoda: počasí měl díky svojí magii pod palcem... ale *stejně*.

„Ta ujetá zpráva!“ připomněla se Estela. „Probereme to?“

„Běda, je mi zle!“ zasténal Mortimer. „Život je úděsný! Příšerný, prostě příšerný! Strašně hrozně krutě nehorázně otrěsný. Šeredně a nesnesitelně a mizerně –“

„Přestaň s tím divadýlkem,“ okřikla ho Estela a praštila ho polštářem. „Máš prostě normální rýmu.“

„BĚDA!“ zakvílel Mortimer. Zavrtal se do chlupatých přikrývek a přitiskl k sobě svoje spací zvířátko, které – i když bylo plné vaty – bylo v těžkých chvílích mnohem lepším společníkem než Estela. Pravda, Estela byla oddaná pomocnice, ale ani po těch dvaceti letech, co čarodějovi stála po boku, ji jeho emocionální bouře nijak zvlášť nezajímaly.

„Stěžuj si, jak chceš, ale to tě před tím rozhovorem nezachrání.“ Přitiskla mu pergamen na hrud. *Estelo, uvědom prosím mé děti (Lacey, Tracy, Stacey, Macy, Filipa č. 1, Filipa č. 2, Filipa č. 3 a Boba), že se vzdávám titulu Vrchního čaroděje, hraběte z Pompolumpu a vikomta z Nikdole. Uspořádám pro svá vnoučata Soutěž čarodějů, abych mezi nimi našel svého nástupce.* Bylo to napsané jeho vlastní rukou a trochu rozmazané, protože je levák.

„TAK PROBEREME TO, NEBO NE?“ zahromovala Estela.

„Želbohu, konec mých dní se blíží!“ zaúpěl Mortimer.
„Vidím jasné světlo!“

„Mám zhasnout lampičku, co máš nad postelí?“

„Ne *tohle* jasné světlo! To druhé, co přichází se smrtí! Už se nikdy nezotavím!“

Estela si povzdychla. „To říkáš každý rok, když dostaneš rýmu. A pokaždé se zase uzdravíš.“

„Zařídíš mi pohřeb, mladistvá Estelo?“

„Mortimere, nic ti není. Trpíš jenom na pompéznost a směšnost –“

„Má drahá, nemluv zle o těch, kterým je zle!“

Estela si znova povzdychla a posadila se na kraj postele. „Vážně si myslíš, že je čas předat svoje schopnosti? Vzdát se svého postavení je velký krok a já nechci, abys k tomu přistupoval lehkovážně.“

„Lehkovážně! *Lehkovážně!* Proboha, to bylo nejtěžkovážnější rozhodnutí v mém životě! Nic se nemůže ani přiblížit té nepřetržité řezi mezi mým mozkiem a mým srdcem! Ach, ta vnitřní muka, která musím snášet –“

„*Mortimere!*“

Čaroděj máchl rukou. „Estelo, svoje postavení jsem získal ve dvanácti. Většině mých vnoučat je mezi sedmi a čtrnácti. Mohl bych se Soubojem čarodějů počkat. Ale nechci. Ať už se příštím Vrchním čarodějem Pompolumpů stane kdokoli, bude potřebovat aspoň deset let studia pod mým vedením. Chci si nechat čas na roky důkladného proškolení... a taky dost času na to, abych se odebral někam na jih do tepla, než mi kosti zkrěhnou a zchatrní a zchuraví –“

„Mortimere,“ řekla Estela s povzdychem. Potom mu položila ruku na hřbet dlaně. „Ty to neděláš jenom kvůli tomu, že ti není dobře, vid? Ty to vážně chceš.“

„Není to žádný můj vrtoch, Estelo.“ Vyfoukl vzduch z plic.
„Sir Mortimer de Pompolump, Vrchní čaroděj, hrabě z tohoto zámku, vikomt z Nikdole nedělá zbrklá rozhodnutí.“

„Když to říkáš,“ prohodila Estela pochybovačně.

Ale na tom, co si myslí jeho pomocnice, nezáleželo – cítil v kostech (v těch co nevidět zchuravělých kostech), že nastal čas vyhlásit nový Souboj čarodějů. Nastal čas podrobit svoje vnučata nejtěžší zkoušce. Vítěz bere všechno: jeho pozemky, jeho titul, jeho zámek. A hlavně: jeho neomezené kouzelné schopnosti.

Mortimer se zatahal za svůj plnovous, který mu spadl až na zem, a prohlásil: „Ať zvítězí ten nejlepší.“

Přípravy na dědečka

Leny Mercadová si zase jednou procvičovala kouzla. „Fajn,“ řekla svému odrazu v zrcadle. Pohled jí oplácely hnědé oči jiskřící odhodláním. „Šestnáct vteřin. To dáš.“

Nadechla se tak zhluboka, až ji zaštipalo v plicích, a pozorovala, jak se její odraz rozmlžil... a pak úplně zmizel. Po kůži se jí rozběhlo mravenčení a na hlavě ji začalo mrazit, jako by jí někdo o temeno rozbil vajíčko a žloutek jí teď stékal za krk.

Jedna, počítala v duchu, dva, tři, čtyři, pět...

„To dáš!“ zopakovala skrz zatnuté zuby.

Šest, sedm, osm, devět, deset...

„NO TAK!“ zvolala a na čele jí vyzrily kapičky potu. Docházela jí čarovná energie a bolelo ji celé tělo.

Jedenáct, dvanáct, třináct, čtrnáct, patnáct –

Leny se zase zviditelnila a odraz v zrcadle byl zpátky. Zatoulané pramínky vlasů se jí přilepily k upocenému čelu a lapala po dechu, jako by právě uběhla maraton.

„UCH!“ hekla. Patnáct vteřin byl její rekord, a ať se snažila sebevíc – a že se vážně snažila –, prostě ho nedokázala překonat.

Kecla si na sedací pytel v rohu místnosti a pomyslela na tu hroznou věc, kterou jí mamka vždycky připomínala, kdykoli ji přistihla při trénování. Říkala, že každý má v magii hranici,

kteřou už prostě nepřekročí. Od určité chvíle už to zkrátka lepší nebude. A dokonce i sama mamka (které je třicet devět, takže je fakt stará) dokázala neviditelnost udržet jenom po třicet vteřin.

Jenže Leny stejně cvičila, co to dá. I kdyby to mělo trvat roky, než získá další vteřinu neviditelnosti navíc, půjde do toho. Udělá pro to cokoli.

Mrkla z okna a přelétla pohledem sekvoje na zahradě za domem, kdyby se náhodou dědeček Pompolump chystal proklouznout dovnitř zadními dveřmi. Naposledy se viděli loni v létě a od té doby Leny natrénovala další vteřinu. Doufala, že na něj udělá dojem.

Jenže... na dědečka kromě něj samotného dělalo něco dojem zřídka. Na rozdíl od Leny (a její mamky a jejího bráchy Michaela) dědeček nebyl omezený na jednu patnáctivteřinovou schopnost. Byl Vrchní čaroděj celé rodiny a to znamenalo, že je výjimečný.

Stačilo mu klepnout holí a špagety k večeri se roztancovaly po stole jako sehaní červíci. Nechával různé předměty poletovat po domě. Jednou na zahradě vykouzčil na stromě čtyřpatrový domeček a ani nemrkl. Nebo v půlce července proměnil obývací na kluziště. V celé rodině byl jediný, kdo žádné hranice v magii nemá. Klikář!

Leny přimhouřila oči. Ale zpoza sekvojí se nic nevynořilo. Až na veverku. A sviště. A vačici...

Dobrá, zpoza sekvojí se nevynořilo nic *neobvyklého*.

Šust.

To se jí ozvalo za zády.

Leny se prudce otočila tam, odkud zvuk zaslechla – ke svojí matraci. Nic tam neviděla. Ale polštář byl trochu pomuchlaný.

„Michaeli!“ vykřikla, natáhla se po smotaných ponožkách a hodila je po polštáři. „Koukej mazat!“

Bratr se napřed zamihotal a pak se objevil v plné kráse. Seděl na jejím polštáři, přesně tam, kde byl ten důlek. Chechtal

se, jako by vplížit se neviditelně k sestře do pokoje byl ten nej-povedenější kousek, jaký se mu kdy povedl.

Leny na něj zrovna neměla moc náladu. Včera jí hodil na hlavu balonek naplněný vodou a vůbec se za to neomluvil. A zapíral, když to Leny řekla mamce s tátou. Teď jí stačil jediný pohled na to, jak se na ni uculuje, a hned ji začal štvát.

„Zmiz odsud!“

„A co kouzelné slovíčko?“

„Prosím,“ vyštěkla Leny netrpělivě.

„Vedle.“

„Abrakadabra?“

„Vedle.“

„To si strč někam,“ zavrčela Leny. „A navíc jsem ti řekla, ať mi bez zeptání nelezeš do pokoje.“

Michael zvedl ruku. „Ne, ne, ne. Řekla jsi, že už mě ve svém pokoji nechceš *vidět*,“ zdůraznil. „No a teď mě vidíš –“ znova se zneviditelnil, „– a teď už ne!“

Leny se snažila sama sobě zabránit, aby vyprskla smíchy, z čehož nakonec vzešlo mimořádně hlasité odfrknutí. Cítila, jak ji ten vztek ze včerejška pomalu opouští.

„Co tu děláš?“ zeptal se Michael.

„Mohla bych se tě zeptat na to samé, pane Dotěrný,“ prohlásila Leny a znova se podívala z okna. Pořád nic. „Vyhlížím dědečka,“ prozradila mu nakonec.

Michael se připlazil k okraji postele a svěsil se z ní hlavou dolů. Neměl moc dlouhé vlasy – černé jako uhel, rovné jako tyčky a hebké jako hedvábí, úplně jako ty její –, ale v téhle pozici s nimi skoro zametal podlahu.

„A to dědeček musí přijít? Smrdí jako žluté z uší,“ postě-žoval si.

„Ale když dědeček čaruje, je to vždycky zábava.“

„Zábava? Nebo NÚÚÚDÁÁÁ?“

„Hm... zábava,“ řekla Leny rozhodně.

„COŽE?!“ rozkřikla se Leny. „DĚLÁŠ SI SRANDU? Ty jsi byl vidět mnohem dřív než já –“

„DĚTI! VEČEŘE!“ ozval se zdola jejich táta.

„POSLEDNÍ U STOLU SMRDÍ!“ zařval Michael, odstrčil sestru loktem a vyřítil se z pokoje.

Leny mu loket do žeber zkusila vrátit, ale už byl tentam. A tak se místo toho do kuchyně přicourala naprosto nezúčastněně, jako by jí byl nějaký závod ukradený... včetně toho, že na ni Michael při usazování ke stolu skanduje: „PRGO! SMRDÍŠ!“

Leny se natáhla po nachystané večeři, kterou pro ně táta uvařil, ale ten jí pohrozil lžící. „Počkej na dědečka!“

„Proč jsi nás teda volal k večeři, když se nesmí jíst?“ postěžovala si Leny. V puse se jí z vůně česneku a chilli papriček sbíhaly sliny.

„Dědeček dorazí každou chvíli,“ poznamenala její mamka, která svého otce nedočkavě vyhlížela z okna. Pak se obrátila ke svému manželovi. „Voní to skvěle, miláčku. Díky, žes uvařil.“

Táta vařil, kdykoli měl děda Pompolump přijít na návštěvu, protože dědeček se nemohl nabažit jeho masového sisigu. To bylo jeho nejoblíbenější jídlo – a Lenino taky. Opřela se bradou o stůl a zírala na svůj prázdný talíř, div že nezačala slintat.

A pak, když se rodiče zrovna nedívali, hmátla po míse s rýží a schovala si ji pod stolem na klíně.

Michael tak nenápadný nebyl. Se lžící v ruce udělal výpad přes stůl, nabral si vepřové a nacpal si ho do pusy.

„Michaeli, říkali jsme si, že počkáme!“ vyčínila mu mamka. „Podívej se na Leny, jak se umí hezky chovat.“

Leny mezitím pod stolem v dlaních z rýže užmoulala malou kuličku. Když se mamka zase otočila, šoupla si ji do pusy.

„LENY TAKY NĚCO JÍ!“ práskl ji Michael zpěvavým hlasem.

Leny Michaela kopl pod stolem.

„A TEĎ DO MĚ KOPE!“

„Leny, přestaň provokovat,“ vynadal jí táta. „Michaeli, přestaň se nechat provokovat. A oba dva – ať taky něco zbude na dědečka!“

Leny si Michaela měřila vražedným pohledem. Bratr se na ni zakřenil a dal si ze sisigu další sousto. „Máš ráda škeble?“ zapitvořil se a zakoulel očima, vyplázl jazyk a nastavil jí pusku plnou rozžvýkaného vepřového. „ŠKLEBLE!“

„Čuně,“ utrousila Leny.

„Má zpoždění,“ zabručel táta při pohledu na hodinky.

Mamka si masírovala spánky. „Doufám, že zase nešel hrochopsat –“

„Hrochopsat?“ podivila se Leny.

„To když děda chodí skákat na hroších. Je to o zdraví.“

„Já chci taky hrochopsat!“ zavýskl Michael.

„To teda NE!“ utnula ho mamka rázně. „Ani nedokážu spočítat, kolikrát dědeček utíkal před ostrahou v safari a přírodních rezervacích.“

„A... jak vlastně nakonec utekl?“ zeptal se Michael obezřetně. Leny nepochybovala, že si v duchu dělá poznámky, jak se takový nepozorovaný úprk dělá.

„Když má u sebe svou kouzelnou hůl, nic ho nezastaví.“ Mamka si povzdychla. „Ta hrozná hůl zesiluje jeho schopnosti, ale nakonec je z ní víc potíží než užitku. Jednou za čas by ho s ní měl někdo majznout přes hlavu.“

Leny a Michael se rozesmáli, i když si Leny nebyla tak úplně jistá, že mamka vtipkuje.

„Žádné strachy,“ řekl táta, když na stůl přinesl poslední zeleninovou přílohu. „Má dorazit spolu s Estelou, ne? Ta by ho hrochopsat nikdy nenechala. Určitě se prostě jenom zpozdil v Nikdoli. Nejspíš si ještě, ehm, narychlo balí ponožky.“

„Nebo se přilepil v Marmeládovém patru!“ zvolal Michael a celý se rozzářil. „Mami, pověz nám znova o Marmeládovém patru!“

Mamka se usmála. „Vždyť už jste to slyšeli stokrát.“

„ZNOVA! ZNOVA!“ hulákali Leny a Michael jako jeden. Leny při tom bouchala pěstmi do stolu a Michael cinkal příborem do skleničky – dokud se do toho nevložil táta a nevytrhl mu příbor z rukou, než stihne zase něco rozbít.

„Bylo nebylo,“ spustila mamka strašidelně a jen tak pro zábavu se zneviditelněovala a zase zviditelněovala, což dělala vždycky, když začínala vyprávět o svém dětství na zámku Pompolumpů. Leny mamčinu představení zatleskala. „Když jsme já, vaše teta Tracy a strýc Filip č. 2 byli ještě úúúplně maličcí, potají jsme z kuchyně odnesli sendviče namazané burákovým máslem a marmeládou a očarovali jsme je holí vašeho dědečka. A sendviče začaly růst...a růst...“

„A růst!“ přizvukovala Leny.

„A růst!“ přidal se Michael.

„Až...“

„BUUUM!“ zaryčeli všichni Mercadovi naráz. Znali ten příběh nazpaměť – Leny si ho pamatovala tak dobře, jako by ho sama prožila.

„Sendviče vybuchly!“ pokračovala mamka. „Marmeláda byla všude, nahoře, dole, vlevo i vpravo. Teta Tracy, strýc Filip č. 2 a já jsme se jí snažili zbavit, napravit to kouzlo, které jsme nechtěně vyvolali, ale nic nepomáhalo. Od toho dne je dvacáté druhé patro od stropu až po podlahu pokryté marmeládou, která lepí tak, že tam můžete uvíznout na celé dny. Lepí tak moc, že se přísála k samotnému zámku a dokonce ani kouzla s ní nic nezmužou.“

„Tenhle příběh zbožňuju,“ vydechla Leny. Mohla by mamčino vyprávění o Nikdoli poslouchat každou vteřinu každé minuty každé hodiny každého dne každého týdne každého měsíce každého roku. Nikdole musela být naprosto parádní. Celý samostatný svět, kde mocní čarodějové žijí v poklidu? Tajná říše, kde kouzelníci můžou provádět kouzla beze strachu, že je

někdo odhalí? Kde má každá čarodějnická rodina zámek a vlastní pozemky? To bylo tak bombastické, že se to ani nedalo představit. „Hele,“ ozvala se Leny, a ne poprvé za tenhle týden, „kdy se do Nikdole podíváme my?“

„Tak ještě jednou,“ odpověděl jí táta. „Až se tvůj dědeček přestane zvat na návštěvy sem a začne nás zvat tam.“

„Už bych se taky ráda podívala domů,“ povzdychla si mamka. „Nebyla jsem tam ani nepamatuju.“

Michael zatahal za ubrus. „Mami, mami, mami! Řekni nám ještě nějaký příběh z Nikdole!“

„Ten o duchách!“

„Ne,“ zaprotestoval Michael, „ten o měsíčním pokoji –“

„Ne,“ řekla Leny hlasitěji, „ty už sis přál příběh o Marmeládovém patře. Teď jsem na řadě já!“

„Děti, přestaňte se hádat –“

Bim bam! ozval se zvonek u dveří.

„PŮJDU OTEVŘÍT!“ zaječela Leny, ale Michael byl blíž a už se rozběhl. Leny se sklouzla po ponožkách a Michael jí nastavil nohu, jenže ji zneviditelnil o vteřinku později, než měl. Sestra přes jeho neviditelnou nástrahu přeskočila a vrazila mu velice viditelný loket do břicha.

„TO NEPLATÍ!“ zakřičel na ni Michael, ale smál se na celé kolo.

Ke dveřím doběhli oba zároveň a prudce je otevřeli, aby dědečka Pompolumpa přivítali velkým objetím.

Jenomže... na prahu nebyl dědeček Pompolump.

Byl tam někdo, kdo všechno obrátí vzhůru nohama.

Mimořádné pozvání

Ve dveřích byla kočka.
A žádná obyčejná kočka.

Byla to kočka s motýlkem u krku a sklíčkem na jednom oku.
A vznášela se ve vzduchu.

Leny spadla brada. Rozhlédla se po příjezdové cestě, jestli někde neuvidí dědečka – to by mu bylo podobné, schovat se někde ve křoví a nechat přede dveřmi levitovat kočku, aby je postrašil.

„Kam se to díváš, děvče?“ zaprskala kočka.

Leny nadskočila překvapením. „Ono to umí mluvit!“

„Nejsem žádné *ono*, ale *on*. A hodláš mě pozvat dál? Tvoje způsoby jsou vážně otřesné.“ Vypadal podrážděně. Leny věděla, že se kočky skoro vždycky tváří, jako by je všechno otravovalo, ale tahle kočka se tvářila ještě otráveněji než jakákoli kočka, kterou se kdy Leny otravovala otravovat.

Kromě toho nabručeného výrazu měl kocour černobílý kožich, který nápadně připomínal chlupatý smokink. Jeho motýlek u krku ještě umocňoval zdání, že se pořádně vyšňořil. Zamrkal na Leny zářivě žlutýma očima, z nichž se jedno schovávalo za monoklem.

„Ty nejsi dědeček! Kde je dědeček?“ rozkřikl se Michael.

„Tvoje způsoby jsou obdobně příšerné. Nadto si dovolím

navrhnout,“ řekl kocour a začenal, „ačkoli mě taková opovázlivost rmoutí, že bys snesl koupel.“

V chodbě za dětmi se vyloupla mamka, a když uviděla, kdo to stojí – nebo se spíš vznáší – ve dveřích, přidala do kroku.

„Čičíku?“ zvolala překvapeně. Popadla kocoura a dala mu pusku na hlavu. Kocour se otřepal. „Co tu pro všechno na světě děláš?“

„Prosil bych spíš ‚sire Čičington Čtvrtý‘, Stacey, a říkám to naposledy,“ prohlásil kocour a zamračil se na mamku. „Tvůj otec mě pasoval do rytířského stavu a ty můj titul vůbec nectíš. Pozvete mě teda už konečně dál?!“

Mamka tohohle podivného kouzelného kocoura zná?

Kocour odplul do kuchyně a Leny, Michael a mamka se vydali za ním.

„Tohle je moje kočka z dětství, Čičík –“

„SIR ČIČINGTON ČTVRTÝ!“ zasyčel kocour. „Přináším poselství nejvyšší důležitosti od samotného Vrchního čaroděje Mortimera de Pompolump!“ prohlásil Čičík grandiózně.

„Moment... vydržte.“ Nahrbil záda. „*Hek! Hek! Hek! Hek! HNUCH!*“ A vydávil na kuchyňskou podlahu úctyhodnou hromádku zvratků. „Pozornost pro vás,“ dodal s mírnou úklonou. „Nemáte zač.“

Mamka letmo pohlédla na tátu, čímž mu naznačila, aby přinesl mop.

„A co je to důležité poselství?“ zeptala se Leny.

„Mortimer nepřijde.“

„Hurá!“ zaradoval se Michael.

„Cože?!“ dopálila se mamka. „To je prostě typické, že jo? Takhle měnit plány na poslední chvíli.“

Čičík si zvednutou tlapkou sjednal ticho. „Nepřijde k vám... protože *vy* máte přijít k *němu*.“

Leny se narovnala jako pravítko. Znamená to pozvání do Nikdole? Na dědečkův zámek? Do světa čar a kouzel?

Mamka zkřížila ruce na prsou. „Proč ta změna?“

„Protože,“ řekl sir Čičington Čtvrtý s nesporným nádechem nafoukanosti, „oficiálně započal nový Souboj čarodějů.“

Spojení „Souboj čarodějů“ Leny nic neříkalo, ale její mamka okamžitě zbledla a chytila se židle. Křečovitě. A tátovi se na čele udělaly hluboké vrásky.

„To teda není reakce, ve kterou jsem doufal – doufal jsem v provolávání slávy a radostné pohvizdování, a že mě třeba někdo bude tak osm hodin hladit.“

„Co je Souboj čarodějů?“ zeptala se Leny skoro šeptem.

„Něco jako X Factor,“ odpověděl Michael věcným tónem.

Mamka se natáhla a chytila kocoura za zátylek. Chvilí jí visel z ruky jako košile na prádelní šňůře.

„Ne, Michaeli,“ řekla příkře, položila si kocoura do klína a začala ho hladit. „A než se začneme bavit o Souboji čarodějů, musím vám dvěma povědět něco o dědečkovi. Něco, co jsem vám ještě nikdy neřekla.“

Leny zadržela dech.

„Můj otec – váš dědeček – Mortimer Pompolump,“ prohlásila mamka, „je Vrchní čaroděj.“

„To už přece víme,“ vydechla Leny.

„Pfff,“ odfoukl si Michael.

„V každé kouzelnické rodině je jenom jeden a má zároveň moc i povinnosti, které dostal do vínku –“

„Hovínku!“ zahihňal se Michael.

Mamka po něm strelila pohledem. „Tohle není legrace. Vrchní čaroděj je dědic rodinných schopností a správce zámku Pompolumpů v Nikdoli –“

„My víme,“ skočila jí do řeči Leny.

„Já vím, že tohle víte,“ přitakala mamka. „Chci vám k tomu doplnit to, co nevíte: Vrchním čarodějem se nenarodíte. Vrchní čarodějové se vybírají.“

Vybírají? Leny si vždycky myslela, že měl děda při narození prostě štěstí.

„Když byl dědeček ve vašem věku, uměl jenom trochu zacházet s kouzelným ohněm. Ale jeho schopnosti byly velice omezené, stejně jako ty vaše.“

„Jak se z něj teda stal tak mocný kouzelník?“ zeptal se Michael.

„Nemluv a poslouvej,“ napomenul ho táta, „tvoje maminka to právě vysvětluje.“

Mamka na tátu souhlasně kývla a pak pokračovala: „Magii máme v krvi. Přenáší se z generace na generaci. Takže každé dědečkově dítě – já a mí sourozenci – zdědilo kousíček moci Vrchního čaroděje. A já pak tenhle kousek magie předala vám. A vy ten ždíbec zase předáte svým dětem. A tak dál.“

„To je guláš!“ vyhrkl Michael zmateně.

„To je genetika,“ opravil ho táta klidně.

„Oba jste zdědili mou neviditelnost a vaše děti s největší pravděpodobností dopadnou stejně. Ale čas od času se objeví i jiná schopnost. Takže vaše děti můžou místo neviditelnosti například umět nechat věci poletovat vzduchem. Abych to zjednodušila: Většina vaší magie dřímá. Ale když se někdo stane Vrchním čarodějem, všechna jeho magie se probudí.“

„A,“ zeptala se Leny opatrně, „jak se staneš Vrchním čarodějem?“

„Musíš zvítězit v Souboji čarodějů.“

„Ale co je to ten Souboj čarodějů?“ zvolal Michael.

„Vrchní čaroděj může být jenom jeden. Když přijde čas zvolit nového, ten starý uspořádá soutěž, ve které se ten nový vybere,“ vysvětlila mamka. „Souboj čarodějů prověří magické nadání, tvořivost, bystrý úsudek a odhodlání. Kdyby jeden z vás vyhrál, nezůstane jenom u neviditelnosti... získá VŠECHNY dědečkovy schopnosti!“

Leny se usmívala tak, až ji z toho bolely tváře.

„Takže... ten, kdo vyhraje, se vlastně stane novým dědečkem?“ ujistil se Michael. „To bych zvládl levou zadní. Stačí být

trochu šáhlý, koupat se v ovesné kaši a vystrkovat na ostatní umělé zuby.“

Leny vyskočila na nohy. V očích se jí třpytily slzy – slzy radosti. Slzy nadšení. Slzy jásání, potěšení a štěstí nad štěstí. „Jako by se mi doslova splnil sen!“ zavýskla. Na kůži ji štípalo vzrušením. „Všichni víte, jak jsem trénovala, abych se zlepšila ve svých schopnostech!“

„To si piš, že víme! Zanedbávala jsi kvůli tomu svému procvičování magie domácí úkoly, *neneng*,“ podotkl táta s úsměvem.

„Nový Vrchní čaroděj bych mohla být já!“

„Hej!“ ohradil se Michael a dal si ruce v bok. „A co já?“

„Nový Vrchní čaroděj by mohl být jeden z nás,“ opravila se. Ale uvnitř jí srdce zpívalo: *já, já, JÁ!*

Mamka se zamračila a zadívali se s tátou přes stůl jeden druhému do očí. Leny to nechápala... vždyť to přece byla dobrá zpráva! Zpráva, ze které by se jednomu chtělo tancovat po kuchyni!

Táta si odkašlal: „To už nechcete slyšet, jak to s Mortimerem de Pompolumpem bylo dál?“

„Víme, jak to bylo dál,“ odpověděla Leny. „Vyhrál Souboj čarodějů!“

„To ano. Ale v jiných ohledech o hodně přišel,“ ujala se zase slova mamka. Svráстила čelo. „Neznám podrobnosti, ale podle všeho poslední Souboj čarodějů pošramotil vztahy mezi dědečkem a jeho sourozenci.“

„Počkej, cože?“ vyhrkla Leny. Probírala se pamětí, jestli tam v mamčiných vyprávěních najde nějakou zmínku – aspoň maličkou stopičku –, že měl děda sourozence, ale nic ji nenapadlo. „Dědeček přece nemá sourozence!“

Mamka na chvílku přestala Čičíka hladit. Kocour se bleskově otočil a ostrými zoubky ji kousl do ruky. „AU!“ vyjekla mamka. „Proč jsi to udělal?!“

„To bylo kousnutí z lásky,“ zavrnl Čičík.

„Vždyť mi teče krev!“

„On přece *nemůže* mít sourozence...“ vrtěla Leny hlavou, „...znám je?“

Mamka kocoura probodávala zlostným pohledem a třela si pokousanou ruku. „Leny, ty neznám ani já. Dlouho jsem o nich vůbec nevěděla. Netuším, co se stalo ani proč, ale potom, co váš praděda prohlásil dědečka za vítěze Souboje čarodějů, Mortimer už se svými sestrami a bratry nikdy nepromluvil.“

„To je taky důvod, proč jsme vám o Souboji čarodějů neřekli,“ doplnil táta. „Nechtěli jsme, abyste začali být příliš soutěživí. Jsme jedna rodina – a to znamená, že jsme všichni na jedné lodi. Jasně?“

Michael si stoupl a položil chodidlo na kuchyňskou židli. „A já jsem kapitán!“

„Na nábytek se nešlape,“ vyletělo z táty bezděčně.

„Byli bychom neskutečně pyšní, kdyby se jeden z vás stal Vrchním čarodějem,“ řekla mamka, „ale ještě důležitější pro mě a pro tatínka je, abyste zůstali přátelé na celý život.“

Kocour z mamčina klína vyskočil na stůl a začal po něm přecházet. „Tak už dost mluvení. Nemám čas čekat, až si tu proberete všechny rodinné záležitosti. Mám nabitý rozvrh, víte? Ještě mě čeká pět šlofiků!“ prohlásil. „Takže kdybyste mi věnovali sluchu, rád bych vám teď přetlumočil zbytek zprávy Vrchního čaroděje Mortimera de Pompolump.“

Kocour si odkašlal a vyvrhnul přitom chomáč chlupů.

„Mortimer de Pompolump vás očekává na svém zámku zítra ráno.“

Leny napjatě čekala, co se ještě dozví, ale Čičík se zase vrátil k olizování vlastního kožichu.

„To je všechno?“ zarazila se mamka.

„TA-DÁ?“ dodal Čičík tázavě. „Co bys ještě chtěla – ohňostroj?“

„Podíváme se k mamce domů!“ otočila se Leny k Michaelovi a srdce se jí zachvělo vzrušením. Navštíví dědečkův zámek! V Nikdoli! Poprvé v životě!

„Strávíte tam celé léto,“ upřesnil Čičík. „Všichni tři.“

„Ale my jsme čtyři,“ poznamenal Michael.

„Naneštěstí,“ prohlásil Čičík, „jsou na Souboj čarodějů pozvaní jenom přímní potomci Vrchního čaroděje.“

Leny a Michael se podívali na tátu, který se smutně usmál.

„To nevadí,“ řekl pomalu. „Stejně nemám tolik dovolené.“

„Já tam s vámi budu celou dobu,“ uklidnila je mamka rozhodně. „Budu vás turnajem provázet na každém kroku.“

„Nic si z toho nedělejte. Bude vám tam tak dobře, že si ani nevšimnete, že tam nejsem.“ Táta na ně mrkl. „Slibte mi, že si to užijete.“

Leny pohlédla na Michaela a zakřenila se. Tohle bylo to nejlepší, co se v létě mohlo stát – a možná v celém jejím životě. Konečně se jí vyplatí její trénink. Ta soutěž bude, no, soutěživá, ale splní se jí její sen. Zaplála v ní naděje, v břicho se jí rozhořel skutečný oheň, jasný jako slunce.

A stejně jako slunce zazáří i ona.

Zámek Pompolumpů

Leny nemohla spát. Po těle byla unavená, ale mozek se pořád ne a ne uklidnit. *Konečně, konečně, konečně*, opakovala si v duchu. Konečně dědečkův zámek uvidí zblízka – navštíví Nikdoli, svět zázraků a záhad. Uvidí magii. A nejenom uvidí – ona ji získá. Stane se příštím Vrchním čarodějem. První Vrchní čarodějkou po dlouhé, předlouhé, směšně dlouhatánské řadě mužských Vrchních čarodějů. A – aspoň co jí bylo známo – první napůl filipínskou Vrchní čarodějkou.

Leny se ve tmě podívala na nezřetelný obrys svého kufru, který stál v rohu pokoje – ještě nikdy si nesbalila tak rychle. Byla PŘIPRAVENÁ! Klidně by vyrazila třeba hned. Klidně by uběhla maraton. Klidně by udělala patnáct přemetů za sebou...

Leny si nepamatovala, že by usnula, ale najednou se jí na obličej přimáčkla tlapka. Připadalo jí, jako by jí na tváři tancovala kočka. A taky že jí kočka na tváři opravdu tancovala.

„Co to děláš?“

„Tancuju hip hop. Abys *hip hip hopla* z postele,“ odpověděl kocour. Leny jenom zasténala. „Teď přichází ča-ča. Protože ses už měla dávno točit jako ča-ča-čamrda. A teď si dáme mazurku. Jelikož je čas *mazat* na Pompolumpův zámek.“

Leny se na posteli posadila tak prudce, že Čičík žuchnul na podlahu.

„AU!“

„Jejda!“ vyjekla Leny a nasadila si brýle. Natáhla se k němu, aby ho na znamení omluvy poškrábala na zádech, ale kocour na ni zaprskal a odpelášil pryč.

Leny se zvedla z postele. V pokoji se ještě válela tma, ale skrz žaluzie už dovnitř pronikal uzoučký proužek světla. Bylo ještě dřív, než jak obvykle vstávala do školy. Ale žádnou únavu necítila – jenom vzrušení.

Vytáhla kufr z pokoje na chodbu. S hekáním a funěním ho dovlekla až nad schody a pak se na minutku zastavila, aby popadla dech. Byl mnohem těžší, než čekala, vzhledem k tomu, že si sbalila jenom nějaké oblečení, pár knížek a klarinet (i když věděla, že si nebude procvičovat nic jiného než magii). Po čele jí stékal pramínek potu.

Michael ze svého pokoje doslova vyskočil a se svým vlastním kufrem bez námahy máchal ve vzduchu. „Nazdar, ségra!“ křikl. „Co tu okoumíš?“

„Odpočívám,“ odpověděla Leny skrz zatnuté zuby.

Michael několikrát zamrkal. „Proč? To máš tak těžký kufr z nějakého tajemného důvodu?“

Leny si ho zkoumavě prohlédla – oči měl přimhouřené na nečitelné škvírky. Ale kousal se do rtu a koutky se mu zvedaly do neklamného úšklebku.

„Cos mi provedl?“ rozkřikla se, přetočila kufr a otevřela ho.

Michael se hihňal a chichotal a pochechtával a poškleboval, když sestra z kufru vytáhla tři cihly a bowlingovou kouli.

„Haha,“ utrousila Leny. Pak se na něj vrhla a nasadila mu kravatu. Rukou mu zacuchala vlasy.

„Přestaň!“ chechtal se Michael.

„Řekni STREJDA!“

„STREJDA“

„Řekni STREJDA HAMFREY.“

„STREJDA HAMFREY! STREJDA HAMFREY!“

Pustila ho a obdivovala svoje dílo – vypadal jako dikobraz.

„Jednou budu větší než ty,“ zafuněl Michael, „a ty už si ani neškrtněš!“

„Leda ve snu, prcku,“ zchladila ho Leny.

Odněla kufr na zahradu, což byl vlastně spíš les: žili uprostřed lesa a sekvoje se táhly kilometry na všechny strany. Kvůli svým schopnostem museli bydlet někde v ústraní.

Ale Nikdole bylo pro kouzelníky bezpečné místo. Podle toho, co vyprávěla mamka, v Nikdoli žilo tolik různých kouzelnických rodin, že zámek Pompolumpů byl jenom jeden ze sta.

„Leny?“ zavolala na ni mamka přes zahradu. „Jsi připravená?“

Mamka měla svoje karamelové vlasy vyčesané do slušivého drdolu a hnědé oči se jí leskly. „Jsme připravení?“ zeptala se mamka znova, když se přiblížili. „Už můžeme vyrazit? Na co ještě čekáme?“ Skoro poskakovala nadšením – a nebylo divu! Mamka na zámku Pompolumpů vyrostla a od doby, kdy se jí narodila Leny, se tam nepodívala.

Lenin táta se sklonil a položil oběma dětem ruku na rameno. „Nezapomeňte, vy dva – kopete za stejný tým. Za tým Mercadových. Takže spolupracujte a pomáhajte si, jak jen to půjde. Ať to dopadne jakkoli, jsem na vás oba hrdý.“

Napřed objal Michaela, něco mu pošeptal a pak mu dal pusu na tvář. „Ble!“ ucedil Michael a pospíchal za mamkou a Čičíkem.

Když přišla na řadu Leny, táta jí do ucha šeptl: „Držím ti všechny palce, *neneng*,“ a políbil ji na čelo.

Leny k tátovi zvedla oči. „Škoda, že nemůžeš jít s námi. Jsem strašně nervózní.“

Táta se zasmál. „Ty a nervózní? Tomu nevěřím,“ řekl a spiklenecky na ni mrkl. „Netrénuješ každý den jen tak pro nic za nic. O magii toho moc nevím, ale tebe znám. Ty jsi výjimečná.“

Leny ho pevně objala.

Čičík netrpělivě zaškubal vousky. „Už jste tam hotoví?“ zavolal. „Nemám na vás celý den, víte?“

Leny přeběhla k sekvoji, u které se Čičík, její mamka a bratr shromáždili. Táta jí pomohl s kufrem.

„Včera jsem spolkl přenášítko na Pompolumpovy pozemky,“ oznámil Čičík. „Uvidíme, jestli ho dokážu zase vydolovat ven.“ Znova nahrbil hřbet a začal kuckat. *Hek! Hek! Hek! Hek! HNUCH!* Z tlamičky mu vytryskl proud polostráveného jídla a rozpleskl se o sekvoji.

Kůra na tom místě chvilku oranžově svítila – a pak se záře začala rozšiřovat dál a dál a DÁL, až měňavě světélkoval celý strom.

„BEZVA!“ zaradoval se Michael. „BLITKOVÁ BRÁNA!“

Leny se otrásla odporem. Doufala v něco trochu víc... majestátního. Třeba v průchod ze světla. Nebo nějakou speciální přenášecí kouli.

Podívala se na kocoura. „Tohle nás dostane do Nikdole?“

„Je snad s mým průchodem něco *v nepořádku?*“ zvýšil Čičík varovně hlas.

„Ehm... ne, vůbec nic. Je skvělý. Úplně krásný,“ koktala Leny. Nikdy by si nemyslela, že jednou popíše „zvatky“ jako „krásné“.

„Dobrá. Tak teda ty první, Stacey.“

„DO TOHO, MAMI, DO TOHO!“ povzbuzoval ji Michael.

Mamka se usmála a dotkla se stromu rukou. Na okamžik jí oranžová jenom zářila pod prsty. Pak se ozval zvuk jako táhlý úder zvonu, napřed potichu, ale pak pořád silněji a silněji – až byl nakonec tak hlasitý, že si Leny i Michael museli zacpat uši. Ve vzduchu ale nevibroval jenom ten zvuk – roztrásl se všechno kolem. A pak jim s mocným srknutím mamka zmizela přímo před očima.

„Mami!“ vyjekla Leny, rozběhla se dopředu a prohmátla vzduch. „Je fuč!“

„Neboj se, nic se jí nestalo,“ uklidnil ji Čičík.

Leny se stáhl žaludek. Tohle nevypadalo jako žádná brnkačka. Vypadalo to, že to dost bolí! Je si Čičík vážně jistý, že je to stoprocentně bezpečné? Co když je ta brána porouchaná? Co když ji to přepraví doprostřed oceánu? Nebo do vesmíru, kde se bude už navždycky propadat vzduchoprázdňem –

„Dámy mají přednost,“ řekl Čičík a mírně se uklonil. „Teď ty, Leny.“

Váhavě udělala krok vpřed. Pak se otočila na tátu, který na ni povzbudivě přikývl. Do toho se ozval Michael: „Strašpytel! Bububu!“

Okamžitě všechen strach spolkla.

Když se dotkla kůry, zamrazilo ji. Teleport byl na omak jako ledový sliz, ze kterého jí zamravenčilo po celém těle. Leny chtěla zavolat na tátu nebo Michaela, ale zvonění už bylo příliš hlasité – nejenom kolem ní, ale jakoby i v jejím nitru.

Škublo ji u pupíku; do břicha se jí zasekl neviditelný háček a tahal ji vzhůru. Svět zčernal. A pak se dostavil pocit, jako by se řítla dolů z nejvyššího bodu vysokánské horské dráhy. Padala. Hrůzou zadržela dech.

Najednou ten pocit volného pádu zmizel a Leny stála ve tmě a na kůži jí dorážel studený vítr. Pokaždé, když mrkla, byla Nikdole kolem ní zřetelnější a zřetelnější...

Stála na kraji útesu.

„Leny!“ zavolala mamka. „DÁVEJ POZOR!“

Leny sebou ihned plácla na zem. Když přes okraj vystrčila bradu, rozbušilo se jí srdce. Odvážila se podívat přímo pod sebe: zírala na temné, ponuré moře, černé jako ropa. O útes se rozbíjely rozbouřené vlny a voda divoce stříkala na všechny strany. V nose jí zašimral slaný vzduch.

„Jdi od toho kraje dál!“ nakázala jí mamka. Leny pořád ležela na zemi, ale mamka si nedala říct a sama ji za nohy odtáhla pryč.

Leny se zvedla na kolena a podívala se doleva: až k okraji útesu se tam rozkládalo koupaliště. Jenže místo vody bylo po

okraj plné nějaké krémovité hnědé hmoty. Podezřívavě si ho prohlížela.

„Neboj,“ řekla mamka, když vycítila její rozpaky. „To je jenom pudink.“

„Pudink?“

„Vždyť víš, jak si tvůj dědeček libuje v jídle.“ Mamka namočila do bazénu prst a pak z něj pudink slízla. „Mňam!“

„Počkej, takže jsme tu?“ ožila Leny. „Tohle je Pompolumpův pozemek?“ Zamžourala na oceán a pátrala uprostřed inkoustově černé vody po nějakém velkolepém zámku. „Kde je ten zámek?“

Mamka se zasmála. „Koukáš špatným směrem, Len.“ Vzala dcerku za ramena a otočila ji.

Leny se zamotala hlava. Zámek Pompolumpů měl snad padesát pater – nejmíň! Tvarem trochu připomínal trychtýř – vespod byl hubený a pak se směrem nahoru rozšiřoval. Leny po zámku šplhala pohledem, výš a výš a výš až ke slunci, a *přísahala* by, že se celá věž kymácí a vrávorá jako káča těsně před zastavením.

Zámek se nacházel přímo uprostřed pozemků, které se táhly od mořského útesu až ke hradbě stromů na druhé straně. Před stromy bylo jakési bahniště, ale kam až oko dohlédlo, zbytek území pokrývala tráva. Tráva tak zelená, tak svěží, tak zářivá a tak plná života, až se Leny rozslzely oči.

O tomhle snila celý život, ale bylo to ještě lepší, než jak si to představovala.

„Kde máš bratříčka?“ zeptala se mamka. „Měl by tu už –“

PRÁSK! Michael se zhmotnil ve vzduchu. PLESK! Michael zahučel přímo do pudinkového bazénu.

„JSEM CELÝ OD HOVÍNEK!“ křičel a mrskal sebou. „Moc dobrých hovínek, ale HOVÍNEK!“

„Michaeli, vylez odtamtud!“ poručila mu mamka.

„Chyť se mě,“ nabídla mu Leny ruku.

Jenže místo aby si Michael nechal pomoci, stáhl ji za sebou. „TY PITOMEČKU!“ zařvala Leny a pocákala ho pudinkem.

Na kraji útesu se objevil Čičík. Když uviděl Leny a Michaela v pudinkovém bazénu, rozčileně stáhl ouška dozadu. „Teď je sotva čas na koupání!“ zafuněl. „Máte se potkat s Estelou – a možná i s Vrchním čarodějem! Vyzývám vás, abyste se okamžitě upravili! Dovolte mi názornou ukázkou.“ Sedl si na zem a olízal se od hlavy až k patě.

Pak přestal. Zvedl oči a mračil se na ně, dokud oba nezačali následovat jeho příkladu. Michael si vysrkl pudink z podkolení jamky; Leny si vysála pudink z vlasů. Michael si slízl pudink kolem pusy; Leny si ocucala pudink z prstů na nohou.

Odvedli docela dobrou práci, pokud se nepočítaly lokty. Leny věděla, že olíznout si vlastní loket je vědecky nemožné. To ale Michaelovi nezabránilo v tom, aby se o to pokusil.

„Mnohem lepší,“ pochválil je Čičík konečně a přísně si je prohlížel zpoza monoklu. „Panečku, oba v podstatě záříte čistotou!“

„To budou spíš sliny,“ podotkla Leny.

„Každopádně je na vás dobrý pohled,“ uzavřel Čičík. „Takže, v sedm bude v Nóbl jídelně velká rodinná večeře. Přijďte včas. Stacey, musím vyrazit za tvými sourozenci. Zvládneš už odsud děti odvést do zámku?“

„Samozřejmě,“ odpověděla mamka a zhoupla svou sportovní taškou. „Za mnou, týme Mercadových!“

Leny vyrazila a táhla svůj kufr po trávě. Počasí bylo perfektní – hrálo sluníčko a foukal čerstvý mořský vánek. A z loktů jí stoupala slabá vůně čokolády.

Jak se Leny blížila k zámku, zjistila, že je mnohem členitější, než si předtím myslela.

Celý zámek byla vlastně směsice všelijakých staveb splácaných dohromady. Byly v něm zamontované kamenné chatky,

orloje, iglú, chýše, tudorské domky, hradní věže, cihlové komíny, gotické klenby a honosné královské pilíře. Některé byly posazené správnou stranou nahoru, jiné ležely na boku. Čím déle se na to Leny dívala, tím víc detailů nacházela. Zajímalo by ji, kolik různé architektury si sem musel dědeček přenést, aby tohle mistrovské dílo vybudoval.

„Docela síla, co?“ řekla mamka. „Vyplývá to ze staré rodinné tradice – kdykoli se zvolí nový Vrchní čaroděj, je na něm, aby k zámku přidal další kousek.“

„Na něm?“ založila si Leny ruce na prsou.

„Nebo na ní,“ opravila se mamka.

„Na ní?“ založil si Michael ruce na prsou.

Mamka si povzdychla.

„Až budu Vrchní čaroděj,“ pokračoval Michael, „proměním celý zámek na párek v rohlíku.“

„Co je to, mami?“ zeptala se Leny a ukázala před sebe. Ze země tam vyrůstaly náhrobní kameny s nějakými nápisy, které se ale na takovou dálku nedaly přečíst. Po pár krocích si uvědomila, že ty hroby plavou v čemsi podobném omáčce s nějakými kousky.

„A jo, tohle,“ odpověděla mamka. „To je Gulášová zahrada.“

„Gulášová?“ podivil se Michael.

„Ano, je z dušeného masa a rajčatové omáčky. Ale, no, radši to nejezte. Nejsme si úplně jistí, odkud to maso pochází. To, že se vlastně jedná o hřbitov, není moc povzbudivé.“

Leny se zvedl žaludek.

„Nechutné!“ zajásal škodolibě Michael.

„A co je důležitější než nejíst podezřelé maso,“ pokračovala mamka, „nechodte do Země nikoho.“ Ukázala na stromy za Gulášovou zahradou, které tvořily ohradu na okraji pozemku. „To je území mezi pozemky Pompokumpů a pozemky našich sousedů: Mrkoňků. Další mocné kouzelnické rodiny.“

Leny a Michael si stoupli na špičky a snažili se zahlédnout sousedovic dům – jenže ty stromy byly jako neprostupná zeď.

„V Zemi nikoho je to nebezpečné,“ vysvětlila mamka a přitáhla si je oba do objetí. „Dědeček i madam Mrkoňková tam vypustili spoustu kouzel, takže se z toho stalo takové minové bole. Bez dospělého tam ani na krok, platí?“

Michael se na Leny zakřenil a sestra hned věděla, na co myslí: že minové pole zní jako velká zábava.

„Nemůžu se dočkat, až vám to ukážu vevnitř!“ zvolala mamka, podržela jim vchodové dveře a všichni tři se vmáčkli do úzké vstupní chodby...

A pak se ocitli ve vstupní hale zámku Pompolumpů. Leny stačil jediný pohled a věděla, že je doma.

Celý vnitřek zámku byl dokonale kruhový a vyrobený z lesklého třeshňového dřeva zlatavých odstínů. Nebyly tam žádné schody, jenom nakloněná plocha, která se obtáčela kolem stěn jako obrovská spirála. Zábradlí bylo široké, jako dělané na klouzání dolů. Leny zaklonila hlavu ke stropu, který se klenul snad o sto pater výš. Vypouklá skleněná střecha – jako otevřené oko – jí poskytovala nerušený výhled na bezmračnou oblohu.

Vtom se ozvalo nějaké rachocení a přibližovalo se čím dál VÍC. Někdo s motorkářskou helmou na hlavě se po rampě řítí na skateboardu dolů. Jezdec zvedl skateboard na zadní, zabrzdil přímo před nimi, seskočil z prkna a sundal si helmu –

Byla to Estela, dědova pomocnice. Občas ho doprovázela na návštěvách u Leny doma. Vždycky dětem tajně přinesla kouzelné bonbony, po kterých jim při kýchnutí létaly jiskry z nosu.

Potrásla svou bujnou kšticí a kopnutím skateboard poslala napříč sálem pryč. Pak z kapsy vytáhla svitek a začala z něj monotónním hlasem předčítat:

„Vítejte na fascinujícím, grandiózním, kolosálním, překrásnolepém, nádhernatánském, megabožím zámku Pompolumpů. Moje jméno je Estela Jane Wixsonová –“